

AZ ÉN TESTVÉREIM.

*Aki szegény s nincs egyebe,
Csak a barna kis kenyere
S kenyerének kesernyéje:
Az szívemnek mind testvérje!*

*Aki fárad évről-évre,
A céljához sohsem érve
S félre-útra sosem tér le:
Az szívemnek mind testvérje!*

*A virágot ki szereti,
Öntözgeti, becézgeti,
S félti őket, baj ne érje:
Az szívemnek mind testvérje!*

*A jó Istent, aki hiszi,
Aki lelkét Hozzá viszi,
Aki gyakran néz az égre:
Az szívemnek mind testvérje!*

*Alig nyíló rózsafának
Az elhagyott bús hazának
Ki balzsamot hord sebére:
Az szívemnek mind testvérje!*

MÓRA LÁSZLÓ.

Péter és Pál.

Innén is hétnapi járásra, onnan is hétnapi járásra, éppen a világ kellős közepén lakott egyszer egy szegény ember. Péternek hívták. Annyi gyermeke volt, mint sűrű rostán a lyuk, még eggyel több is talán. De az egész gazdagsága mégis csak egy árva kakas volt. A szomszédja, Pál, pedig nagyon gazdag ember volt, mégis mindig jajgatott, hogy hát így nem lehet megélni, meg úgy nem lehet boldogulni!

Azt mondja egyszer Pál Péternek:

— Szomszéd! A kend kakasa sokat kapargál az én kertemben! Én ezt tovább nem tűröm! Hogyha egyszer megfogom, kitekerem a nyakát!

Péter nem szólt semmit. De gondolkodóba esett. Mitévő legyen azzal a szerencsétlen kis kakassal?

— Én bizony nem vesződöm sokáig vele — gondolta, — hanem odaajándékozom az uraságnak!

Azzal fogta a kis kakast és elvitte csakugyan az uraságnak, aki a faluban élt.